

Sáfrány Imre
szövegrajza

Megtérés

Kopeczky László

Szóval utazunk Signorella?

Dalocskát fújok a fésűmön. Meghúzom alakját a kirakat üvegén.
Remek vonalak!

Most kilép az ujjamhúzta körvonalból, felkapja kék-fehér táskáját. Csak a fejem fordítom utána és halkan füttyentek: — Arcangelo, lépj ki egy kicsit — biztatom magam, s aztán válaszolok is rögtön csitítólag: — Mindjárt, mindjárt. — Apró tűkőr segítségével megnézem, hogy áll hátul a hajam. Benissimo. Oldalt: Oké!

Az ördögbe is. Már a saroknál jár. Mit játszanak ma a moziban? Ja tudom már. Az az öreg csaj Velencében, meg az Éjszaka lányai. Hűű! Azt látnom kell.

Fej vagy írás?

Fej — de csaltam! Megyek a nő után.

Utolérem.

Lépést váltok. Ha ballábbal lép, én is ballal. Halkan zümmögöm:

... Amore amaro ...

Megáll. Megállok.

Arcmba néz. Nem tudom milyen nyelven beszél. Fésűmmel fülem mögött hegedülök.

— Nyugalom Signorella. A korzó mindenkié. Szives engedelmével sétálok. Sétálgatok.

Kisujjammal végigfuvolázok galambfehér karján.

— Ó, ezer bocsánat! Csak nem gondolja, hogy szándékosan ...

Átmegeg az utca másik oldalára.

Érdekes, nekem is arra van dolgom.

Megáll. Megállok.

Renato a járda szélén áll és basszus hangján röffent:

— Hö — hö!

— Légy szives és ne pofázz bele mások szerelmi ügyébe. — Zsebemből függöny karikát rántok elő. Szememre csapom mint a monoklit.

— Ee... a... milady az én ő... ő... izé... várkastélyom... ő... hercegi kápolnám vendége.

Felkapom a kék-fehér táskát és megindulok.

Apró kézitáskájában kapkod idegesen, kétségbeesetten. Nem találja zsebkendőjét, pedig két mélytengerszín szeméből aranylik lefelé a könny. Az lesz, hogy én törölöm meg zsebkendőmmel. Oda tartom az orrához is, hogy fujjon bele.

Elmosolyodott!

Láttam! Láttam! (Bravo Arcangelo!)

A rend kedvéért én is megtörölöm az orrom. Közben oldaltámadást indítottok: — I love you! — mondom. Ezt meg kell értenie, ha egyetlen revüfilmet is látott életében.

Nos nem látott.

Szemébe nézek. Megindulunk. Kezem óvatosan előrenyújtom, hogy kitapogassam a szembejövő oszlopokat. Mégis ölembesétál az egyik. Átölelem a tükörsima követ és csókot lehelek rá.

Eltűnt.

Belerúgok az oszlopba. — Huu! Áuuuu! — Szóval nem álmodtam.

Csipke alsószoknyája meglibben lent a lépcső alján. Összeverődnek a fogaim.

Mire leérek a taxi elsuhan.

Dühösen taxiba vágom magam én is, de mire Lorco apó a volánhoz csoszog, kiszállok a másik ajtón. Az öreg utánamvágja kulcsait.

Renato a lépcső alján ül. Kirakja lábát. Majdnem hasravágódom. A fésű így is leesik.

— Porca miseria!

Már hempergünk is az aszfalton. Odakoccan fejem a lépcső éléhez. Kinyúlok. Renato megráz. Ijedten felugrik. Tanácstalanul kétségbeesetten kapja körül tekintetét. Meglátja a fésűmet a földön. Lehajol.

Farba billentem, hogy hat métert szalad négykézláb. Felkapom a fésűt és futok.

A kikötőben ülök egy vasoszlopon. Eljöttem a csókért.

Mégis moziba kellett volna mennem. Honnan veszem egyáltalán, hogy utazni akar? — Nyugalom, Arcangelo. Ilyen arccal utazni szoktak.

Messze a móló végén apró fehér villanást látok. Az egész nem nagyobb egy selyem doboz tetején táncoló babácska. Megf-fh-fhésülködöm. Istenes daganat keletkezett a kobakomra.

— Szeret még? — kérdem, ahogy odaérek.

De nem ő, hanem a hajó kürtje szólal meg.

Mindketten odanézőnk. Lassan méltóságteljesen suhan a hajó a lila és kék hegyek kapuja felé. Lobogója ütemesen pattog. A kötelek kigyóvá csavarodnak.

Megfogta a kezem. Nem merem észrevenni, mert rögtön elveszi. Izgottan magyaráz. Átkozott nyelv. Semmit sem értek.

— Kép... pék... lárma... öreg... vissza, vissza!

— Ja, ja — mondom homlokráncolva.

Fényképet vesz elő. Szőke mosolygós férfi. Nyakában medália.

— Eduard! — mondja olyan hangon, mint egy beteg kismacska.

A hajó felé bökök fejemmel:

— Elment? E partito?
— Eduard! — egy lépést tesz a víz felé. Megfogom arcához szorított kezét. Egy csepp könny lefut a könyökömig.
— Nem baj Signorella. Eduardo partito — Arcangelo restato. Ittmaradt a szerelem. Love. Amore!
Kiveszem kezéből a rúzsrudacsokát és nagy szívet pingálok a köre.
Baljós csattanás. Pont a szív közepébe talált egy paradicsom.
— Renato maledetto!
Nekirontok. Mindketten tengerbe esünk. Renatót úgy kell kihúzni, mert sokat ivott első kortynak.
Egy taxi lassan kigurul a kikötőből.

Renatóval kártyázunk a másodosztályú váróteremben. A dinnyeszeletet — vérvörös, korommagú — már kikészítettük oda a pad szélére a győztesnek.

— Engedd meg Renato, hogy beleharaphassak máris. Nézd csak mit dobok. Nézd, s zuhanj a porba! — Nyúlok a dinnye után.

Renato villámgyorsan a dinnye és kezem közé veti testét:

— Veszed el a praclidat! Megborzadok, ha arra gondolok, hogy ezek a tisztátalan végtagok, melyek nélkülözik a higiénia legalapvetőbb követelményeit, megérinthetnék az isteni dinnyét. Egyszóval, ha hozzányúlsz, szájonváglok!

De hiszen a győzelem már nem kérdéses. Néhány röpké másodperc és...

Renato gúnyosan kacag.

— Lánccsörgés piano, holdvilág el, hajnali kakaskukorékolás. Ébredj Arcangelo! Megy a dáma!

— Hol? hol? — pattanok fel a padról.

Renato kidobja a szív dómát.

Az állomás elé taxi kanyarodik.

Ledobom a kártyát. Felkapom a dinnyét. Kettétöröm.

— Én nyertem, de lásd ki vagyok. Itt a fele!

— Csalás! Tolvaj! Fogják meg! — ordítja Renato.

A taxi ajtaja megnyílik. Mélyen meghajolok. Nyújtom a fél dinnyeszeletet.

— Szeretem. Nem választhat el bennünket ég s föld hatalma. Ilyennek álmodtam meg. Rózsák közt rózsailatnak. Violák közt violaszínek.

Bianchi a taxisofőr félbeszakít:

— Azt kérdezi a Signorella, volna-e valamennyi aprópénzed.

— Hogyne — mondtam gögösen. A gyufazsebből előkötök egy olyan kerek bronz-félét. A kutyánk medáliája. Neki már úgysem kell, mert megdöglött.

Bianchi meg sem nézi, (holnap visszakérem) mert a másik kezébe kitüntetésem jeléül odabiggyeszttem a fél dinnyeszeletet. Meghajolunk egymásnak.

A vonat mozgolódik már, mire odaérünk. Meg sem nézhetem jól, az integető feketehajú férfiút.

Keresem a zsebkendőmet, mert tudom már, mindjárt kell majd. De nem. Az isteni Laura (ugye szép név, ebben a pillanatban kereszteltem el) fényképet keresett táskájában.

— Philippe! — mondja és szívéhez szorítja a képet.

S most futunk az autóbusz-állomáshoz. Nem hiszem, hogy odaérünk. Renatoval felváltva visszük a kék-fehér táskát.

Az autóbusznak csak a hátát látjuk meg. Kéket füstöl, szökét porol.

Lezuhanunk az első padra.

— George? — kérdem.

— Alvarez — mondja. Halványrózsaszínűt sóhajt, s a távolodó autóbusz után néz.

Nem tudok aludni. Nem tudok aludni. Nem tudok aludni.

Voltam már szerelmes áprilistól-szeptemberig, és szep'embertől áprilisig, de ilyen kimondhatatlanul nélkülözhetetlenek még sohasem éreztem magamat. — Arcangelo, ez nem futó kaland! Ez a tündérmosoly egyedül maradt bánatában. Elhagyta az egész világ, meg még hárman...

Igen. Holnap elmegyek a Santa Monica kápolnába, gyertyát gyújtok és belevetem azt a medáliát a perselybe végleg.

Renato az udvarban gitárját hangolja — ante apud ad adversus, circum circa citra cis...

Fejem a párna alá dugtam. Lábammal meg fent sétálok már magasan a falon. Nem bírom tovább. Kiugrom az ágyból. Az inget a hátamra ve em s két ujját megkötöm elől a nyakam körül.

Lesétálok a kikötőbe. Úgy hasogatja szívemet a bánat, hogy szinte sánthathatnékom van balfelemre.

Balsej elmek gyötörnek. Lámpa alá ülök és passzianszot rakok ki. Szív dámával kezdem. Nem jön ki!

Sikolyt hallok. Hideg verejték üt ki homlokomon. — Holnap már késő! Te jó Isten, nem kellett volna elengednem egyedül. A bánat és a kétségbeesés... megteheti hogy...

Hatalmas csobbanás.

Kővé meredek. Aztán felocsudok, futnék oda, belevetném magam a hullámokba —

de csak egy dinnye volt, amit a szomszéd padnál falatozók belevetettek a tengerbe, mert íze hasonlatos volt a főzelék-tök ízéhez.

Renato éppen azzal vesződik, hogy két fürdőnadrágból csináljon egyet.

— Honnan jössz? — Elhajítja a nadrágokat. — Ne is szólj egy szót sem Tudom — a repülőtérről.

Némán bólintok.

— És mondd, mondd, most kitől búcsúzott?

Elfekszem az ágyon s úgy mondom, mint a haldokló királyok a történelmi filmekben:

— Tőlem. Megérkezett a férje.